

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗ
ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Πάσχα 2014

Τα όντα στο γίνεσθαι δρουν και πάσχουν κατά πολύπλοκες σχέσεις αμοιβαιότητας. Το γίνεσθαι, η συνεχής ροή μεταβολών, διενεργείται δια συμπλοκής δράσεων και παθήσεων. Το γίνεσθαι της πραγματικότητας υφάινεται από την αδιάλειπτο δράση και ανάδραση του ποιείν και του πάσχειν. Τα πάντα δρουν και πάσχουν, ενεργούν επί άλλων και υφίστανται τα ίδια την επενέργεια άλλων, προκαλούν μεταβολές σε άλλα και υποφέρουν την δράση των άλλων στον εαυτό τους. Τα φυτά και τα ζώα δρουν και πάσχουν. Τα μέλη τους μεταξύ τους και προς τα έξω. Το ύδωρ δρα και πάσχει. Ο αήρ και το πυρ. Τα όρη και η γη και ο ήλιος. Όλα συνεχώς επιδρούν από μέσα προς τα έξω και όλα συνεχώς υποφέρουν από έξω προς τα μέσα.

Ο Νόμος της Επίδρασης και της Ανάδρασης απορρέει από τη φύση του γίνεσθαι ως συνεχούς πεδίου μεταβολών, και αποτελεί όρο πραγμάτωσης του γίνεσθαι. Ο Νόμος της ισότητας Δράσης και Αντίδρασης εξασφαλίζει την σταθερότητα και ευστάθεια του συστήματος μεταβολών που συνιστά το γίνεσθαι. Η ευσταθής ισορροπία ενός συστήματος αποκαθίσταται εκεί όπου δράση και αντίδραση εξισώνονται. Εάν το ένα υπερτερεί έναντι του ετέρου, η διαδικασία προσαρμογής και εναρμόνισης των εναντίων και ετέρων εξακολουθεί μέχρι να επέλθει η ισότητα μεταξύ των ροπών επέκτασης και περιορισμού.

Η συνάρτηση δρασαν και πάσχειν στον Κόσμο των Φαινομένων όντων είναι απόλυτη, και συστατική του Γίνεσθαι. **Αφαίρεση του Πάθους της Ύπαρξης σημαίνει ταυτόχρονα και αυτόματα εξαφάνιση του (Επ)ενεργείν.** Για αυτό ο Ομηρικός θάνατος καταστρέφει την πλήρη οντότητα της σφριγώσας ζωής, και αφήνει στην θέση της αμενηνό είδωλο, σκιά και φάντασμα που στερείται οποιασδήποτε δύναμης ενέργειας, και αυτής της γνώσης και μνήμης μη εξαιρουμένης.

Ο άνθρωπος βιώνει υπαρκτικά τον Κοσμικό Νόμο συμπλοκής και εναρμονίζουσας ισοδυναμίας δράσης και αντίδρασης, ενεργήματος και παθήματος, στην ύφανση του μικροκοσμικού ιστού και του

μακροκοσμικού πέπλου. Οι θεοί, από την περιωπή της υπερβατικής ισχύος που κατέχουν, αντιμετωπίζουν τον Κοινό Νόμο της «σχετικής» ύπαρξης (της μη απόλυτης, αλλά συσχετιζόμενης προς συνυπάρξεις ετέρων) από την πλευρά και με την έμφαση στην δράση που απορρέει από την εντελέχεια, την ανυπέροβλητη, αρχετυπική τελειότητα της ουσίας που έκαστος εξ αυτών είναι. Η υπερτελής ακμή του χαρακτήρα της ύπαρξης που ένας θεός εκφράζει τον καθιστά αντίστοιχο κοσμική Δύναμη, και εστιάζει την υπόστασή του στην θετική δράση κατά την ύφανση του κοσμικού γίγνεσθαι. Οι άνθρωποι αντιθέτως, εκ φυσικής αδυναμίας, και ιδιαίτερα εις κατάσταση Πτώσης, έκπτωσης και από αυτήν την φυσική αδυναμία του είδους, προσλαμβάνουν τον βίο τότε υπό το κράτος της βαρύνουσας εμπειρίας του Πάθους της Ύπαρξης.

Και από το οντολογικό στο ψυχικό επίπεδο. Τα πάθη της ψυχής περιλαμβάνουν όλο το πεδίο των δράσεων και παθήσεων του ανθρώπου, των ενεργημάτων και παθημάτων του. Και οι ύψιστες ακόμη επιδιώξεις του ανθρώπου συμμείγνυνται με εντεινόμενα παθήματα και καρδιοβόρα, θυμοφθόρα ψυχικά πάθη.

Η νεωτερική θεοδικία ασχολείται ματαιοπονούσα να εξηγήσει την παρουσία του κακού στην θεία δημιουργία. Η κλασσική οντοδικία λύει το αίνιγμα του πάθους της ύπαρξης σε ένα Κόσμο που είναι η επιφάνεια του απόλυτου Είναι.

Η οντολογική λειτουργία (λειτουργικός ρόλος και λειτουργική σκοπιμότητα) του Πάθους της Ύπαρξης αποτελεί την «δικαίωσή» του – συνιστά το νόημά του. Αλλά το Πάθος της Ύπαρξης δεν είναι παρά ο Αγών της Ύπαρξης, ο Πόλεμος των πάντων κατά πάντων (Ηρόκλειτος), συναισθανόμενος από μια βεβαρυμένη συνείδηση, βεβαρυμένη εξ Αμαρτίας, δηλαδή εκ σφάλματος και αποτυχίας. Όταν επίμονη και καθολική Αποτυχία Τέλους συσσωρεύεται, δημιουργείται το βίωμα της Αμαρτίας, και γιγαντώνεται η απαίτηση μιας πρωταρχικής Πτώσης, τόσο καθοριστικής που να αιτιολογεί την αφύσικη, συστηματική αποτυχία στο αναφαίρετο δικαίωμα του όντος για την τελειότητά του – δικαίωμα ριζωμένο στα έγκατα της ύπαρξης του ως φανέρωσις του απόλυτου Είναι.

Το Τέλος και το Νόημα του Όντος είναι η τελειότητά του, το κάλλος της ανελάττωτης εκφαντορείας της μορφής του, μιας μορφής που αποτελεί εξειδικευμένη ειδολογικά φανέρωση του απόλυτου Είναι.

Ο παγγενέτωρ Πόλεμος, η ασίγαστη Έρις, η άτροπος Δίκη και η Νέμεσις, ο αδιάκοπος Αγών, το όλον παντοειδές Πάθος της Ύπαρξης υφίστανται για να φανερώνεται το κάλλος του Είναι στην ολοσχερή πληρότητά του. Στο αξιωματικό αυτό δόγμα συνοψίζεται σύμπας ο Ελληνισμός κατά την υπαρξιακή του διατύπωση. Και σε αυτό το βιωματικό αξίωμα εδράζεται η Ελληνική οντοδικία του Πάθους της Ύπαρξης.

Θρησκευολογικά, το Κάλλος του Είναι και η τελειότητα του όντος εκφράζεται από τον Απόλλωνα, το Πάθος και η εκστατική οδύνη της Ύπαρξης (από τον πρώτο Διαμελισμό του Παντοδύναμου μέχρι τον έσχατο Κατατρεγμό του Αδυνατώτερου) συμβολίζεται από τον Διόνυσο.

Η απόλυτη ιδιαιτερότητα του Ελληνισμού θεμελιούται επί της μοναδικότητας του βιώματος του κάλλους ως του μοναδικού Σωτηρίου πάσης ύπαρξης. Ο Διόνυσος αναφαίνεται ως Απόλλων. Θνήσκει ο Διόνυσος Ζαγρεύς υπέρ Απόλλωνος, και ανίσταται από, και διά, του Απόλλωνος. Απόλλων και Διόνυσος είναι οι δύο ταυτωτικά ενάντιες φανερώσεις του Απόλυτου Είναι. Την ταυτότητα του Πάσχοντος Θεού Νέου Διονύσου (Συμπάσχοντος μετά της δημιουργίας του στο Πάθος της Ύπαρξης) και του Απαθούς Θεού Απολλώνιου Φωτός (Απαθούς και εντός της δημιουργίας του και υπέρ αυτήν) εβίωσε και εδογματίσε η Ορθοδοξία ως Ελληνισμός στον Θεό Υιό του Θεού, Υιό του Πατρός, προαιώνιο υποστατικό Σπερματικό Λόγο του Όντος.

Ίδωμεν το βάθος της μοναδικότητας του Ελληνισμού.

Κοινή βιωματική κατάληψη του μυστηρίου της ύπαρξης (του αινίγματος της Σφιγγός περί το νόημα της ύπαρξης εν τω γίνεσθαι), από νεολιθικών απαρχών μέχρι των μεγαπολιτισμών της Μέσης Ανατολής, και εκείθεν παραπλέοντας τις Νήσους των Μακάρων του Ελληνισμού, εις τους Μέσους Χρόνους και την Ευρωπαϊκή Νεωτερικότητα, σώζει Κόσμο και άνθρωπο δια του Νόμου της Περιοδικότητας. Η περίοδος αναιρεί το φθοροποιό έργο του Χρόνου. Ο Κύκλος της Περιοδικότητας

καταστρέφει την γραμμικότητα και την πρόοδο του Χρόνου. Το Γίγνεσθαι των φαινομένων συνίσταται στο Είναί δια των Περιόδων του Χρόνου. Σύμβολο οι Ώρες (Εποχές) του Ενιαυτού. Κάθε έτος, η σκοτεινή Μήτρα του Κόσμου ανοίγει, ανοίγεται και πάλι, και από τον γήινο Τύμβο της μητρικής Εγκόλπωσης επανίσταται ο Μέγας Νεαρώδης, ο Υιός της Μητρός εξέρχεται από τους ταφικούς κόλπους της Υστέρας του Κόσμου, όπως η νεόβλαστη Χλόη του Έαρος από την Μητέρα Γη κατά τον Σουμέριο προαναστάσιμο θρήνο.

Αυτές τις τελετές του Μυστηρίου του Ενιαύσιου ες Αεί Ανοίγματος εορτάζουμε σήμερα, δυναμερή εμπειρία του ΑνατολικοΜεσογειακού γεωπολιτισμικού μας πεδίου και κοινή παρακαταθήκη του ανθρωπίνου γένους μας.

Αυτό είναι το αδιάσειστο θεμέλιο κάθε λύτρωσης από το πάθος της Ύπαρξης.

Και επί της ακλονήτου αυτής βάσεως ερείδεται και εντείνεται και ορθιάζει ο Απολλώνιος Κίων του Ελληνισμού.

Η εξοικείωση με το Πάθος της Ύπαρξης και τον Θάνατο του εν τω γίγνεσθαι Όντος δεν αρκεί στο έθνος των κραταιών. Ούτε ταιριάζουν προς την δυναστεία της Ανίκητης Φωτοχυσίας φανταστικές προβολές σωτηρίας, απέλπιδες ελπίδες εσχατολογικής σιναμωρίας, ά-τοπες ου-τοπίες και ά-χρονες μη-χρονίες. Η αιωνιότητα εκρήγνυται διαρκώς στις ευλογημένες και μακαριστές στιγμές του χρόνου, όπου και όταν θριαμβεύει το Κάλλος επί του Πάθους, όπου και όταν ο Ησυχασμός της Τελειότητας αίρει την Ταραχή του Γίγνεσθαι από της οδύνης του α-τελούς εις την ηδονή του κάλλους.

Ο Χρόνος υπερνικάται εκ των έσω δια της κυκλικότητας της Περιόδου. Και η Περίοδος αναιρείται ένδοθεν δια της Μεγίστης Ώρας της, δια της μεγασθενούς Ισχύος του Εαρινού Άνθους της. Στο Έαρ κεραυνός φωτός διανοίγει τον Χρόνο εις Αιωνιότητα – διαρκώς και πάντα, στην εαρινή ώρα κάθε όντος. Αυτός είναι ο Πρωθήβης Απόλλων του Αιωνίου Κάλλους.

Χωρίς τίποτε να αλλάξει στο προηγούμενο κοινό βίωμα, έχουν αλλάξει τα πάντα με την ανέσπερη έλευση του Ελληνισμού. Όπως ο ερχομός της Αυγής της Ημέρας αλλάζει τα πάντα στην θέα και όψη του

απαράλλακτου τοπίου της Νυκτός. Το Μυστήριο αποκαλύπτεται. Το Αίνιγμα λέλνται και η Σφίγις θνήσκει, το σφίξιμο του πάθους και του θανάτου στον κοσμικό κόλπο ανοίγει στην αιώνια ζωή πέρα από την περιοδική επανάληψη, μέσα στον καταιγιισμό της Απολλώνιας εκφαντορείας που κρουνηδόν εκχέεται δια του Κάλλους της Ύπαρξης εκθορούσα από την στένωση του κρυπτού εις το πλάτος του φανού. Εκεί και τότε, κατά την μακάρια αιωνιότητα των έγχρονων στιγμών της αποκάλυψης του Είναι στις εκλάμψεις της ομορφιάς, μεταβαίνουμε αμετάβατα από το γίνεσθαι και το Πάθος του Άδη στις περιλάλητες και δεδοξασμένες και υπεσχημένες Νήσους των Μακάρων. Γιατί αυτές δεν ευρίσκονται επέκεινα του χώρου και του χρόνου ως κείμενες μετά τα όρια του κόσμου και τα έσχατα του χρόνου. Όχι, οι Νήσοι των Μακάρων με τον παραδεισίο αγιασμό της ύπαρξης είναι δίπλα μας και μέσα μας κάθε στιγμή του χρόνου και σε κάθε τόπο του χώρου, είναι υπέρβαση του χώρου και του χρόνου μέσα στον χώρο και τον χρόνο, είναι μια άλλη και η κύρια διάσταση του γίνεσθαι, το Άνυσμα της Τελειότητας του Όντος. **Χώρος και χρόνος είναι διαστάσεις της ατέλειας του όντος καθαιρούμενες όταν και όπου το ον αίρεται στην τελειότητα του κάλλους του.**

Η υπέρβαση του χώρου και του χρόνου, η νίκη επί του πάθους της ύπαρξης και του θανάτου του όντος, γίνεται εδώ και τώρα, κάθε εδώ και τώρα. Ο ιός της Αμαρτίας εξουδενώνεται, το υπεσχημένο τέλος της τελειότητας του φαινομένου συντελείται και το ον του γίνεσθαι τοιουτοτρόπως καθαγιάζεται. **Το Κάλλος είναι η υπερβατική διάσταση της πραγματικότητας,** ενώ είναι, και με το να είναι, η εγγενής και ενύπαρκτη φυσική τελειότητα του όντος. Το Κάλλος είναι η εντελέχεια, το εντελώς είναι, του όντος (όπως η ψυχή είναι η εντελέχεια του ζώντος οργανικού σώματος), και κατ' αυτό τούτο το τέλειο της ουσίας του όντος είναι αιωνοποιός δύναμις. **Το Κάλλος εξαιωνίζει. Γιατί το Απόλυτο Είναι προβάλλεται στα Φαινόμενα του Γίνεσθαι για να θεωρήσει και απολαύσει στην τελειότητά τους, στις αστραπές του κάλλους των, την απολυτότητά του.**

Το Απόλυτο Είναι φαίνεται στον Κόσμο των Φαινομένων. Είναι και Φαίνεσθαι ταυτίζονται και διαφέρουν όπως το ίδιο πράγμα που κρύβεται και φανερώνεται. Εκάτερο είναι έτερο του ταυτού και ταυτόν του ετέρου. Ο Επέκεινα Θεός είναι μέσα μας και μέσα στην ίδια την

ύπαρξη των φαινομένων του γίνεσθαι, όχι απλώς και μόνον κατά συγκατάβασιν χάριτος, αλλά κατ' ουσίαν και υπόστασιν και φύσιν δια των ακτίστων ενεργειών του.

Το Κάλλος είναι η παντελής αποκάλυψις του Απόλυτου Είναι στον Κόσμο, στην παγκαλλή δια-κόσμηση των φαινομένων. Ο Ελληνισμός, Απολλώνια δόξα του Κάλλους, είναι η παντελής αποκάλυψη του Απόλυτου Είναι στην Ιστορία, στον ρυθμό του γίνεσθαι των ανθρωπίνων φαινομένων. Δεν υπάρχει άλλη αποκάλυψη του Απόλυτου από το Κάλλος του Κόσμου. Δεν υπάρχει άλλη αποκάλυψη στην ιστορία από το κλασσικό Κάλλος.

Πανταχού παρών και ενεργός ο Ελληνισμός σε ό,τι όμορφο, άρα σε ό,τι μεγάλο και υψηλό και ισχυρό και αιώνιο συμβαίνει στην ιστορία, εναπόκειται σε μας τους Έλληνες να αναστήσουμε εδώ και τώρα τον εσαεί ανεστημένο. Τα άλλα όλα έπονται εξ αυτού όπως ο μέγας ποταμός από τις πηγές του.

Εδώ και σήμερα εορτάζουμε κατά περίοδο την αΐδιο Ανάσταση του Κάλλους. Μία απλή τροπή και αναδεικνύουμε την Εορτή μας σε αναστάσιμο πραγματικότητα Ελληνισμού, την Αυγή σε Μέγα Κοσμικό Μεσημέρι.